

forum studentesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul IX ● nr. 11 (72) noiembrie-decembrie 1981 ● 16 pagini ● 2 lei ●

Ne pregătim să întâmpinăm un nou an, cu aceeași sete arzătoare de a ști, de a realiza, cu aceeași îndrăzneală și dorință călăuzitoare spre mai bine.

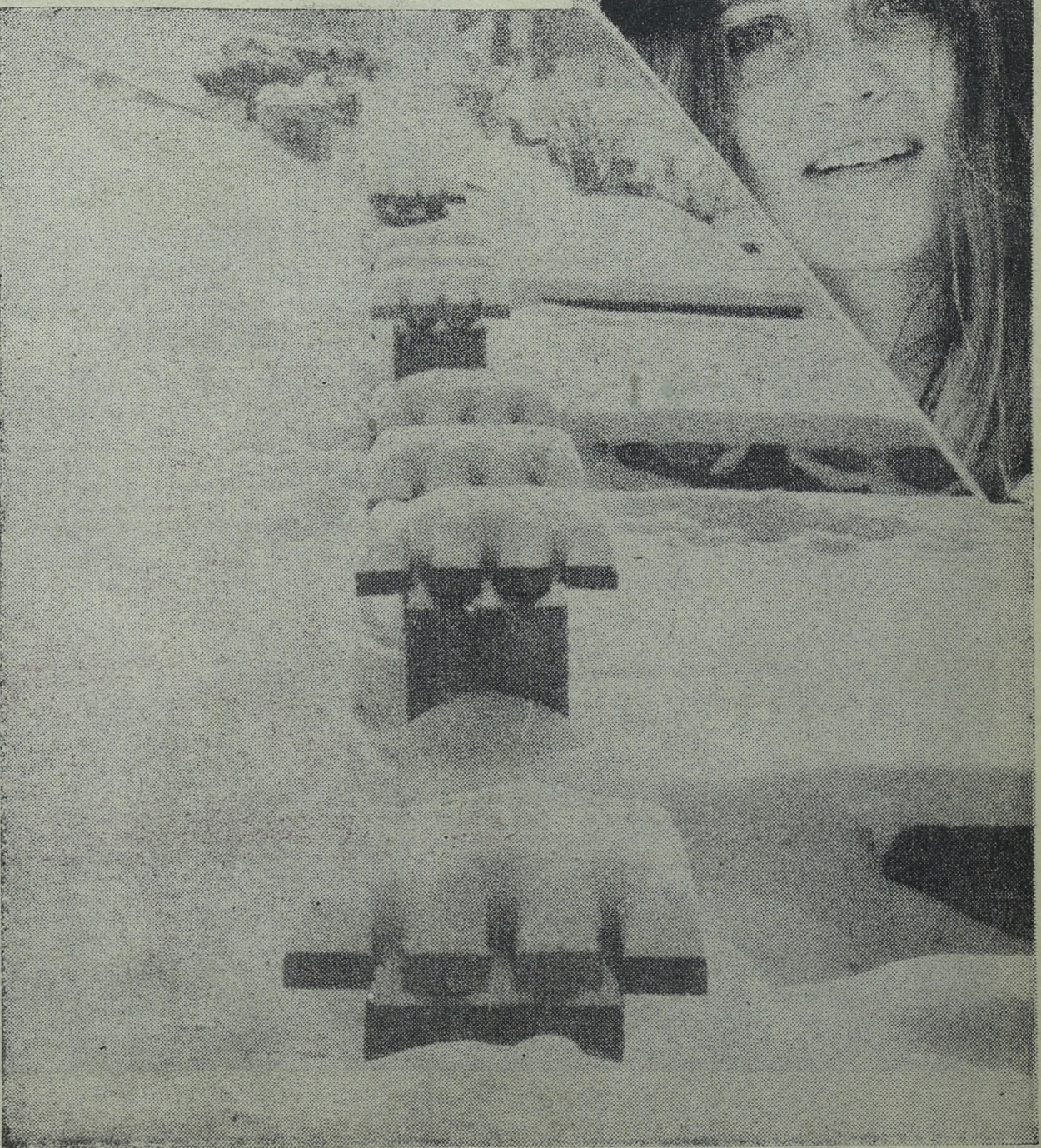
Țara se îmbracă în veșmintul alb al acestui sfârșit de 1981, urmindu-și rinduielile străvechi, încrederea neostoită în ai săi, dincolo de rachetele cu rază medie de acțiune, sub a căror amenințare ne desfășurăm, cu înverșunare, viața. Se îmbracă țara în alb, ca o mireasă, și parcă e o țarnă ce vine dinspre moșii noștri, aducând tărie, aducând neclintire.

În fața anului ce va să vină, să zăbovim câteva clipe privindu-ne curat și adânc, în ochi, simțindu-ne încă o dată și pentru totdeauna, toți, și să închinăm uloica, așa cum se cuvine unui popor întinerit de-atita bătrînețe.

În sănătatea celui mai iubit fiu al poporului, neobositul luptător pentru pace și înșteia lumii — tovarășului NICOLAE CEAUȘESGU.

În sănătatea ta, ȚARĂ!

FORUM STUDENTESC

SENTIMENTUL ISTORIEI

Imensul arsenal de arme pentru distrugere acumulate în lume, mai ales în Europa, aberanta cursă a înarmărilor crează un pericol fără precedent care amenință pacea întregii lumi. Este necesar să se unească glasul și efortul tuturor popoarelor lumii pentru a determina conducerile statelor să abordeze o politică nouă, constructivă, străbătută de o înaltă răspundere față de destinul omenirii și pacea mondială, pentru dezarmare și colaborare internațională care să asigure liniștea, munca pașnică, viața, liber-

savanți și ingineri — 20 la sută din numărul lor total — sînt angajați în activitatea de cercetare și proiectare în scopuri militare. Cheltuielile pentru armamente, cauza principală a inflației mondiale, a creșterii șomajului, duc la adîncirea sărăciei în lume, care constituie un pericol aproape la fel de mare ca și armele. Fiecare navă de război, fiecare avion, fiecare tun constituie un furt ale cărui victime sînt cei care suferă de foame. Cheltuielile militare în 1981 depășesc valoarea totală a întregii producții a circa 100 de

al civilizației, ar deschide larg drumul întregului tineret pentru formare și dezvoltare.

Oamenii pot soluționa problemele sociale așa cum le rezolvă pe cele științifice și tehnice. Ideea unei lumi care să întoarcă spatele războiului și să se îndrepte spre bunăstare, este o idee profund mobilizatoare. În acest spirit inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu privind desfășurarea unei vaste acțiuni politice de masă în țara noastră în favoarea promovării cauzei dezarmării, precum și hotărîrea Marii Adunări

ÎN INTERESUL PĂCII ȘI LINIȘTII PE PĂMÎNT

tatea și independența popoarelor, deci și a poporului nostru.

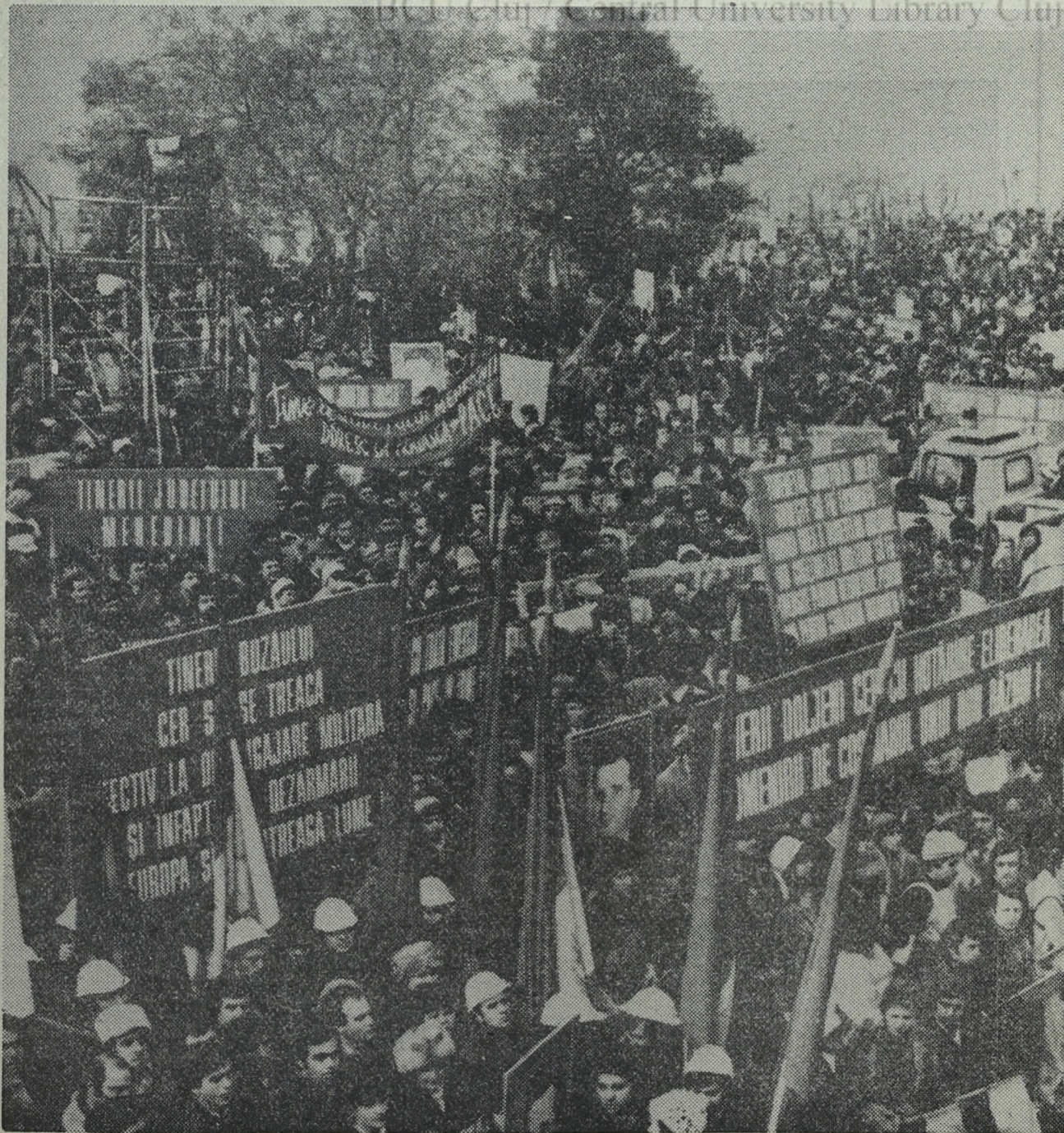
Noua inițiativă de pace a tovarășului Nicolae Ceaușescu, Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste dau glas voinței întregului nostru popor de a-și aduce întreaga contribuție, alături de popoarele întregii lumi, pentru a preîntîmpina dezlănțuirea unei conflagrații nucleare, pentru a se asigura o securitate reală, care să permită tuturor națiunilor continentului să se dezvolte liber pe calea progresului economic și social.

Oprirea curselor înarmărilor, trecerea la dezarmare, sînt vital necesare. Armamentul modern nu este în măsură să asigure protecția țărilor care îl posedă. A venit timpul să se asigure securitatea prin dezarmare. Cursa înarmărilor reprezintă pentru știință un motiv de compromitere, avînd în vedere că 500.000 de

țări în curs de dezvoltare, în care trăiesc două treimi din popoarele sărace. Un avion de luptă ultramodern echivalează cu prețul unui milion de tone porumb sau 100 de spitale sau 40.000 de farmacii sătești. Un submarin echivalează cu 450.000 de locuințe. Un program de lichidare a analfabetismului, care cuprinde peste 700 de milioane de oameni din zilele noastre și căruia îi cad victime anual alte milioane de tineri, ar putea fi realizat cu 1,2 miliarde dolari, ceea ce ar reprezenta o modestă parte din cele peste 500 de miliarde dolari care se cheltuiesc în prezent pentru înarmare și doar 0,15-0,20 la sută din reducerea cu 10-15 la sută a bugetelor militare, așa cum se propune în Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste din țara noastră. Folosirea resurselor de care dispune omenirea și a cuceririlor moderne ale științei exclusiv în scopul progresului și

Naționale de a împuternici pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, pentru a se adresa tovarășului Leonid Ilici Brejnev, secretar general al C.C. al P.C.U.S., președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și președintelui Statelor Unite ale Americii, Ronald Reagan, celorlalți șefi ai statelor semnatare ale Actului final al Conferinței pentru cooperare și securitate în Europa, în vederea opririi amplasării de noi rachete cu rază medie de acțiune, pentru retragerea celor existente, pentru o Europă fără arme nucleare, dau expresie spiritului de înaltă grijă și răspundere ce animă România socialistă pentru viața și liniștea popoarelor, pentru destinele civilizației umane.

FILIP PAȚAC

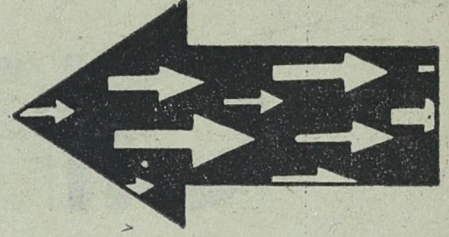
Tineretul României dorește pacea

De la impresionanta, viguroasa manifestare pentru pace a tineretului, ce a avut loc la București, m-am întors cu convingerea că nu este posibil ca glasurile hotărîte ale zecilor de mii de tineri să nu răzbată pînă departe, pînă la cei care, sfidînd și negînd întreaga omenire, amenință planeta cu o catastrofală conflagrație mondială, nucleară, cei ce ascunși în iluzorii adăposturi urzesc diabolice planuri de distrugere a lumii, uitînd se pare un amănunt cu totul esențial: că ei însăși sînt oameni. Pășind alături, tineri din toate județele țării, muncitori, țărani, intelectuali, studenți și elevi, înflăcărî de aceeași nobile idealuri, contopindu-ne incandescent entuziasmul tineretii noastre, am dat glas nețărmuritei iubiri de patrie, nestăvilitei dorinți de pace, de liniște, de fericire pentru întregul pămînt. Am înțeles atunci mai profund ca niciodată, că noi, tinăra generație, avem datoria de a ne pune toate forțele, întreaga ființă, în slujba păcii, înțelegerii între popoare, că numai acționînd ferm, în strînsă unitate, putem pune capăt odioasei curse a înarmărilor.

Apelul adresat de tineretul României socialiste tuturor organizațiilor de copii, tineri și studenți, tinerei generații a lumii, adoptat la mitingul ce a constituit punctul culminant al grandioasei demonstrații, reprezintă o vie și elocventă afirmare a voinței întregului nostru popor de a trăi în pace, într-o lume care poate deveni mai bună și mai dreaptă doar prin efortul nostru, al tuturor.

DORIN GRIGORAȘ

DIALOG

Coordonatele modernizării învățământului (II) Institutul politehnic

Tovarășe prorector Helmuth Theil, modernizarea procesului de învățământ este o problemă majoră care preocupă pe cei aflați în fruntea acestor instituții. V-aș ruga să vă referiți la câteva aspecte particulare ale acestui proces în cadrul Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara?

— Principalul element novator este implicarea adevărată a studenților în rezolvarea unor probleme ale economiei județului. În ceea ce privește programa analitică, am optat pentru scoaterea elementelor învechite din cursuri și completarea lor cu cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Punem accent pe ideea că nu cantitatea de cunoștințe transmise este factorul primordial ci asimilarea și fixarea lor calitativ de către fiecare student.

— Cum se realizează practic saltul calitativ al învățământului în facultățile institutului dv.?

— Facem analize la nivelul facultăților pentru a vedea în ce măsură se acumulează cunoștințele începând cu anii I și pînă la proiectul de diplomă, asigurând în final o pregătire unitară a studenților. Încercăm, de asemenea, prin aplicarea lor practică, să completăm cunoștințele teoretice acordînd o deosebită atenție practicilor efectuate în întreprinderi unde studenții se familiarizează încă de pe băncile facultății cu viitoarele lor locuri de muncă. Totodată, majoritatea lucrărilor de laborator se fac în unități productive.

— Care sînt realizările dumneavoastră privind modernizarea modului de transmitere a cunoștințelor înspre studenți?

— Căutăm ca toate cadrele didactice să folosească cele mai eficiente metode ce pot călăuzi fiecare student pe făgașul participării sale active la procesul de învățământ. Studenții trebuie să lucreze, în primul rînd, individual pentru a fi în măsură să aplice în mod creator noțiunile asimilate. Nu apreciem repetarea mecanică a noțiunilor predate.

— Vă rugăm să enumerați câteva metode prin care puneți în practică aceste deziderate.

— Trebuie amintite aici procedeele audio-vizuale precum și formele active de instruire cum ar fi, de exemplu, seminariile problematizate. Se fac eforturi sporite pentru modernizarea spațiilor de învățământ, se multiplică noi cursuri. S-au întreprins, de asemenea, teste pentru a afla opinia studenților cu privire la unele probleme de conținut și de predare, în vederea îmbunătățirii modului lor de pregătire. Aș vrea să folosesc acest prilej pentru a atrage atenția studenților asupra pregătirii din timp pentru participarea la concursurile profesionale „Traian Lalescu” și „Tudor Tănăscu” 1...

— Cum se reflectă aceste măsuri în procentajul de promovabilitate?

— Practic nu a crescut procentajul de promovabilitate în ultimul timp. Măsurile luate reflectă în special aspectul calitativ, prin astfel de metode fiind atrași, din păcate, doar studenții buni. În cadrul activității de cercetare și proiectare, studenții sînt în contact direct cu cadrul didactic, contact ce poate duce la o aprofundare mai intensă a cunoștințelor, dar totul depinde în ultimă instanță de studenți, de dorința lor de a stăpîni tainele viitoarei lor meserii.
consemnat de FLORIAN MIHALCEA

Institutul de medicină

— Stimate tovarășe prorector Traian Crișan, v-am ruga să ne spuneți ce înseamnă modernizarea procesului de învățământ pentru Institutul de medicină Timișoara?

— Institutul de medicină intră într-o etapă hotărîtoare de modernizare. Cu ajutorul organelor județene de partid, s-a dezvoltat baza materială a învățământului preclinic. Astfel, clădirea de pe Splaiul Tudor Vladimirescu care aparține Facultății de agromedonomie a intrat în dotarea noastră devenind o bază ultramodernă pentru 6 discipline fundamentale. La disciplinele de Fiziopatologie și Biofizică, pe lângă aparatura noastră dispunem și de o aparatură obținută prin colaborare interdisciplinară cu Institutul politehnic, de exemplu din domeniul prototipurilor electronice, aparatură obținută în urma unor contracte cu diverse întreprinderi. Se realizează o cercetare contractuală în probleme de interes reciproc, pe tematică de igienă, fiziologie, farmacologie, biofizică. Mutîndu-se cele 6 discipline, am putut să utilizăm în

condiții mai bune spațiul din cadrul institutului...

— În ce constă, însă, modernizarea metodei de învățământ?

— Am reorganizat pe baze noi laboratorul audio-vizual unde studenții dispun de mijloace foarte perfecționate de învățare. Se poate auzi aici orice curs imprimat pe bandă de magnetofon, vizualizat prin mii de diapozitive, se pot consulta atlase anatomice, toate aparatele sînt puse la dispoziția studenților, așteptia dispunînd de o autonomie largă. Eficacitatea acestei premiere a institutului nostru e atestată și de aflulxul tot mai mare de studenți care-l frecventează. El este de mare ajutor și pentru cetățenii străini care studiază în Timișoara și care se adaptează mai greu la învățămîntul „oral”. De altfel, în prima fază, această modernizare vizează perfecționarea mijloacelor de comunicare...

— Avînd în vedere responsabilitatea profesiei de medic, credeți că învățămîntul medical presupune anumite particularități?

— Fiecare profesiune are responsabilitățile ei, cu atît mai mult cea de medic, fiind repercutată direct în uman. Aș zice că, printr-un efort psihologic colectiv, studenții pot dispune mai bine de baza materială pe care o au, devenind în același timp conștienți de responsabilitatea lor morală și socială. Pe lângă științele sociale, studenții noștri participă în anul IV la cursul de Etică și diontologie, care dezbată probleme efective de etică morală, juridică și socială. De altfel, există un tribunal medical „Colegiul de disciplină a cadrelor medicale”, care dezbată problemele de abatere ale colegilor de la etica medicală...

consemnat de HORIA DULVAC

Clinica urologică — teren al practicii studentești

Activitatea medicală reprezintă o necesitate majoră a societății noastre, contribuind esențial la ridicarea bunăstării. Competența medicului și calitatea muncii sanitare sînt trăsături definitorii pentru o activitate eficientă și responsabilă, utilă în cel mai înalt grad omului. Prin seriozitate, pasiune, perseverență, deprinse de timpuriu, din primele etape ale procesului formativ, viitorul medic, în contactul său nemijlocit cu laboratoarele și clinica spitalicească devine conștient de menirea sa, de responsabilitatea pe care o implică activitatea medicală și acționează în scopul satisfacerii celor mai înalte exigențe profesionale.

Noua calitate a activității sanitare se manifestă ca o consecință a modernizării învățămîntului medical, prin angrenarea directă, competență a studenților în problemele clinicii, prin creșterea gradului de implicare în actul medical. Semnificativ în acest sens este activitatea didactică a colectivului medical de la clinica urologică îndrumată cu multă pricepere și mult suflet de prof. dr. Ștefanovici Branco, medic șef de secție.

Dorînd să aflăm secretul bunelor rezultate obținute în procesul didactic, am solicitat profesorului Dr. Ștefanovici B. câteva date privind aspectul concret al măsurilor întreprinse pentru însușirea și aprofundarea cunoștințelor din specialitatea urologică:

„Procesul instructiv la care participă studenții anului IV medicină generală în cadrul clinicii urologice reprezintă în primul rînd o acțiune de acomodare cu specificul unei clinici chirurgicale și în al doilea rînd, o posibilitate optimă de însușire a cunoștințelor de specialitate urologică.

Pe parcursul celor șase săptămîni afectate stagiului în clinica noastră, avem în vedere unele măsuri organizatorice, aplicate de responsabilii didactici ai grupelor, ce constau în repararea riguroasă a sarcinilor și responsabilităților studenților în secție, în saloane, la patul bolnavului, la sala de tratament, la ședințele de referat, la sala de demonstrații, în policlinică, la sălile de operație și explorări endoscopice. Activitatea studenților este verificată cu prilejul prezentărilor de caz și a lucrărilor de control.

Studentul participă direct la actul medical, însușindu-și cunoștințele de specialitate urologică necesare pentru formația sa profesională.

— Ce rol atribuiți spiritului de disciplină și ordine cu care ia contact studentul în această clinică în scopul unei bune orientări și integrări în specificul acestei clinici de specialitate chirurgicale?

Atît în secție, la patul bolnavului, cît și în sălile de operație și de explorări endoscopice programăm accesul organizat al studenților, în așa fel încît să respecte normele tehnice impuse de specificul locului și să se instruiască în condiții de maximă eficiență.

Pentru a cunoaște mai bine activitatea organizatorică și instructivă a responsabilului didactic, am

solicitat cîteva date asistenților universitari Dr. Kleitman Mircea și Dr. Miclea Florin, de la care am aflat că în programul de stagiul studentului o deosebită importanță are cunoașterea cazului, a specificului afecțiunii, urmărirea evoluției stării de sănătate, pe care le prezintă medicul șef de secție cu ocazia vizitei medicale, datele semnificative fiind apoi notate în foaia de observație. Întocmirea foii de observație de către studenți, sub îndrumarea coordonatorului didactic reprezintă un bun prilej pentru ca studentul să se documenteze riguros asupra cazului respectiv, iar prezentarea pe care o face în fața colegilor și a cadrului didactic devine completă. Participarea efectivă a studenților la actul operator s-a dovedit utilă și eficientă.

MARCEL BUMB

În atenția viitorilor candidați la admitere

În cadrul Facultății de Științe ale Naturii s-a înființat, începînd cu anul acesta universitar, secția de Învățămînt pedagogic, cu o durată de 3 ani, în scopul pregătirii viitorilor profesori de matematică și fizică pentru ciclul gimnazial. Pentru cei interesați, materiile de examen sînt: Algebră (anul I și II), Trigonometrie, Geometrie plană și în spațiu, Fizică (anul I, II și IV — fără capitolul de Termodinamică). La examenul din această vară au candidat pe 100 de locuri circa 300 de tineri, ultima medie de promovare fiind 6,25.

NOTES

La tipografia

Universității au apărut:

„FINANȚAREA ȘI CREDITAREA AGRICULTURII” — lector P. Marinescu (140 exemplare); „ISTORIA ECONOMICA — Caiet de seminar” — lector F. Pațac (90), „BAZELE INFORMATICII” — lector dr. O. Dogariu (150), „PREȚURI ȘI TARIFE” — conf. dr. M. Burtică, asist. Gh. Virlian (145), „ELABORAREA PLANULUI DE PROGNOZĂ ȘI DEZVOLTARE ECONOMICO-SOCIALĂ” — conf. dr. M. Burtică, asist. Gh. Virlian (195), „TEMATICA SEMINARILOR DE LUCRARI PRACTICE LA BAZELE CONTABILITĂȚII” — (100), „ELEMENTE DE STILISTICĂ” — prof. F. Giurgiu (40), „ELEMENTE DE CERCETĂRI OPERAȚIONALE” — prof. dr. E. Borș, prof. I. Oprîș (170), „ÎNDRUMĂTOR PENTRU LUCRĂRI DE PSIHOLOGIE” — (100), „TEMATICA SEMINARILOR ȘI LUCRĂRILOR PRACTICE LA CONTABILITATE ȘI CALCULAȚIA COSTURILOR” — (100), „TEXTE DIALECTALE” — conf. dr. V. Frățilă (140), „GRAMATICA PRACTICĂ A LIMBII RUSE” — lector dr. G. Cernicova (70), „CULEGERE DE TEXTE DE ORIENTARE GENERALĂ TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ” — lector A. Chiriac (440).

Sînt multe? Sînt puține? Vom vedea, mai ales după cursul „bursei negre” a manualelor vîndute pe sub mină și, bineînțeles, după rezultatele viitoarelor sesiuni.

Sînt preconizate, în funcție de disponibilitățile de hîrtie ce vor apărea, alte titluri, sau chiar suplimentări de tiraje epuizate. Mai bine mai tîrziu decît niciodată...

LILIANA BORLOVAN

argument

In toamna acestui an omagiem un sfert de veac de la înființarea Facultății de filologie, prima unitate de învățământ superior de profil umanistic, împlinind cadrul universitar, alături de matematică și fizică de mai vechile facultăți tehnice, de medicină și agronomie. Tinăra mlădiță din 1956 a prins rădăcini puternice în climatul cu îndelungate tradiții cultural-artistice al Banatului și, curînd, a început să dea rod bogat. Voi aminti, în treacăt, câteva din realizările cadrelor didactice (acestea sînt cuprinse în repertoriile bibliografice): 88 de cărți, din domenii filologice variate, publicate în diverse edituri, precum și aproape 1.500 de studii și articole de specialitate, nepunînd în bilanț alte mii de recenzii, articole de cultivare a limbii, emisiuni radio și Tv. Chiar și fără a da titluri de cărți este cunoscută contribuția filologilor timișoreni în domeniul istoriei literaturii române și univer-

și, Caraș-Severin, Arad, Hunedoara) pentru română, engleză și franceză (pentru rusă se adaugă jud. Mehedinți, iar pentru germană toate județele țării). Cadrele noastre didactice au bucuria de a constata, peste ani, că foștii învățăcei duc, cu cinste, sporînd făclia aprinsă în anii studenției.

Unii dintre absolvenți au devenit cercetători pasionați și competenți în domeniul filologiei; 18 dintre aceștia activează în Centrul de științe sociale al Universității timișorene, făcîndu-se cunoscuți prin studii: de limbaj poetic și versificație (Olimpia și Eugen Berca, Ionel Funeriu, Doina Bogdan-Dascălu, Crișu Dascălu, Maria Foartă, Petru Liviu Bercea, Dumitru Vlăduț) de valorificarea moștenirii lingvistice bănățene (Constantin Diaconovici-Loga, Gramatica românească, sub îngrijirea Olimpiei Berca și a lui Eugen Dorcescu; Paul Iorgovici, Observații de limba românească; îngrijit de Doina și Crișu Dascălu; Iosif Popovici, Scrieri lingvistice, îngrijit de Maria Purdela-Sitaru și Livia Vasiliuță), de dialectologie (Sergiu Drincu, Dorin Urîtescu, Doina Babeu ș.a.), de toponomastică (Rodica Suflețel și Viorica Goicu).

Dintre absolvenții diferitelor secții, cei mai pasionați pentru anumite discipline au fost reținuți în învățămîntul superior. Ei sînt astăzi: conf. dr. D. Crașoveanu, conf. dr. Vasile Frățilă, conf. dr. Ivone Lucaș, lector dr. Rodica Popescu, lect. dr. Stela Mirel, lect. dr. Iosif Cheie, lect. dr. Felicia Giurgiu, lect. dr. Vasile Crețu, lect. dr. Cristina Stanciu, lector Peter Kottler, lect. dr. Jiva Milin, asist. dr. Pia Teodorescu-Brînzeu, asist. dr. Micaela Pop-Corniș, asist. dr. Doralina Selea, asist. drd. Mihaela Poenaru, asist. drd. Rodica Binder, asist. drd. Carmen Romănu-Ștefănescu, asist. Cristina Gruia, asist. Maria Teleagă, asist. Rodica Cioșescu și asistentele cele mai tinere Silvia Caraș și Roxana Romțan. Tot dintre absolvenții noștri sînt în cercetare sau învățămînt superior și în alte centre universitare. A fost ales pentru a doua legislatură ca decan Gerhard Konnerth, la Facultatea de filologie-istorie a Institutului de învățămînt superior din Sibiu.

Ar fi de menționat o mulțime de nume ale absolvenților filologi care activează în presă (Ildiko Achimescu), în edituri, la radio și Tv, dar cea mai bogată pleiadă o formează cei care și-au dedicat pregătirea și talentul literelor frumoase. Dacă unii ca poetul Anghel Dumbrăveanu, poetul Damian Ureche și prozatorul Laurențiu Cerneț se afirmaseră înainte de studenție, ajungînd astăzi nume prestigioase, alții se exersau din anii de studii, iar după licență s-au impus avînd 2-3 volume apărute. (Din lista mea de aproape 50 de nume, e greu de selectat!): Poeți (încerc o ordine alfabetică; deformare profesională!): Lucian Bureriu (și prozator), Virgil Bradin, Ion Căliman, Crișu Dascălu, Nicolae Dolângă, Eugen Dorcescu (și critic literar), Șerban Foartă (și critic literar), Petru Iliesu, Ion Morar, Silvia Negru, regretatul George Suru, Marcel Turcu, Aurel Turcuș. Prozatori: Ion Maru Almăjan (director al Editurii „Facla”; membru al Consiliului profesoral al facultății), Teodor Bulza, Ion Florian Panduru, Ion Jurca Rovina, Daniel Vighi. Traducători: Adriana Babeți (și eseist), Erwin Lessl, Anton Palfi. Critici literari (ordine subiectivă!): Cornel Ungureanu, Lucian Alexiu, Alexandru Ruja și

mai tinerii Carmen și Marian Odangiu, Brîndușa Armanca, Mîrcea Mihăeș, Vasile Popovici, Gh. Secheșan.

Dintre scriitorii de limbă germană, s-au impus Nikolaus Berwanger (poet, prozator, ziarist; redactor șef al Neue Banater Zeitung, Erika Schart (poet și prozator), Herta Muller (poet), Eduar Schneider (critic literar).

Încă pe băncile facultății, exersîndu-și condeiul în cenaclul „Hyperion” sau în redacția revistei „Forum studentesc”, promit (iar noi avem speranța că vor reuși): Cornel Bogdan, Radu Ciobotea, Carmen Decan, Simona Grația Dima, Helmuth Frauendorfer, Andreea Gheorghiu, Otilia Hedeșan, Gerlinde Herman, Teodora Lungu, Alexandra Pogana, Lucia Stoica, Nausica Șerban ș.a.

Corpul didactic al Facultății de filologie ajuns la aniversarea celor 25 de ani, la deplină maturitate didactico-științifică, recunoscută și de centrele universitare mai vechi, își afirmă speranța că și promoțiile viitoare vor deveni cadre de nădejde în slujirea învățămîntului umanistic, în promovarea culturii noastre noi, că vor fi luptători devotați cauzei păcii și socialismului în scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România.

prof. univ. dr. VASILE ȘERBAN
decan al Facultății de filologie

TINEREȚE

RODNICĂ — XXV

sale, al criticii literare, al gramaticii și lexicologiei, al stilisticii și al semanticii, al lexicografiei și al dialectologiei.

Dacă ne-am referi la vîrsta oamenilor, 25 de ani se cuprind încă în tinerețe, marcînd, pentru cei mai mulți, abia începutul rodniciei. Pentru o instituție însă, care și-a luat în serios rolul, un pătrar de existență este un răstimp suficient pentru a-și evidenția măsura puterilor creatoare.

Consider că, dacă cele mai multe dintre lucrările publicate sînt cunoscute în domeniul respectiv, este necesar un cuvînt despre generațiile de absolvenți ai Facultății de filologie timișorene. Cele 22 de promoții de la cursurile de zi (au fost și cursuri serale: germană și engleză, precum și secția fără frecvență) au dat țării peste 3.500 de absolvenți, marea majoritate fiind profesori în municipiul și județul nostru și în mai toate județele din R.S. România. Temeinica pregătire didactică a foștilor studenți ai facultății noastre s-a făcut remarcată cu prilejul examenelor de definitivat, de obținerea gradelor didactice, precum și control.

De cînd Facultatea de filologie are sarcina de a organiza cursurile de perfecționare a profesorilor din învățămîntul gimnazial și liceal din patru județe (Ti-

1956 — PRIMUL AN DE STUDENȚIE

Inființată în 1955, Facultatea de filologie din Timișoara marca, în deceniul al doilea după Eliberare roadele benefice ale unei intense politici de revoluție culturală. Atunci, în 1956, părea un act de curaj înscrierea la o facultate fără nume redutabile. Dar ele au venit. Metoda și personalitatea lui Tudor Vianu au fost aduse prin cursurile profesorului Gheorghe Tohăneanu. Dimitrie Popovici a fost actualizat prin cursurile profesorului Eugeniu Todoran. Filologia romanică, lingvistică și slavistica prin cursurile eminentului cercetător Liviu Onu. Rînd pe rînd, în sălile de seminar și curs din tronsonul vechi al clădirii de azi a Universității, singurul care exista atunci, motiv pentru care se preda și în subsol, au contribuit la întemeierea facultății de astăzi: Marin Petrișor, Ioan Muțiu, Lucia Jucu-Atanasiu, Clo Mănescu, Maria Belizare, Ignat Bociort, Victor Iancu, Ștefan Munteanu, Alexandru Crișan, Virgil Vintilescu, Ștefan Binder, Vasile Șerban. Toți mai tineri cu 25 de ani decît acum, cînd în biblioteca foștilor lor studenți s-au adunat vrafuri-vrafuri studii, extrase, cărți între ale căror file s-au topit gîndurile lor fierbinți pe care, ni le împărțeau în nuce, atunci, nouă.

Dar pentru că mă adresez unor studenți, să revin la „bobocii” anului 1956. Primeam, atunci, un „ajutor” lunar în bani pentru cheltuielile culturale, în valoare de 30 lei. Au fost banii cu care seria de studenți ai anului 1956 au pus bazele bibliotecilor lor personale... erau anii în care se încheia editarea în 28 de volume a operelor lui Mihail Sadoveanu, apăreau atunci volumele monumentale ale poeziei lui Eminescu în îngrijirea lui Perpessicius, se editau clasicii literaturii universale în E.L.U. Revistă studentescă? Aveau o singură gazetă de perete pentru uzul dorinței noastre de a scrie. „Orizont” apărea în format carte, nu prea îmbietor.

Il iubeam pe Labiș și pe Esenin. Nu-l citisem încă pe Blaga și nu presimeam că trăiește Nichita Stănescu. Nu fusese reeditat Goga, nu se știa exact dacă junimismul se cuvine a fi cunoscut. În schimb aveau abonamente la filarmonică, sus, la balcon în ultimul rînd, o mare parte a grupei. Cunoșteam bine muzica lui Beethoven, Bach, Haydn...

La Teatrul din Timișoara juca Dan Nasta, Gheorghe Leahu Laurențiu Azimioară, Geta Iancu, venea uneori Lucia Sturdza-Bulandra...

Viata de asociație? Da, bobocii anului 1956 au trăit-o puternic, fără însă să aibă organul lor de presă sau săli pentru activități cultural-educative. Nu existau cămine cu mai puțin de 7 paturi în cameră, sălile de mese deveneau și săli de lectură, se dormea într-o parte a orașului, se mîncă în alta și se învăța în a treia... Au existat însă oameni exemplari care ne-au învățat să credem în muncă...

STELA MIREL

Opinii despre rețetelor robot

in
proui

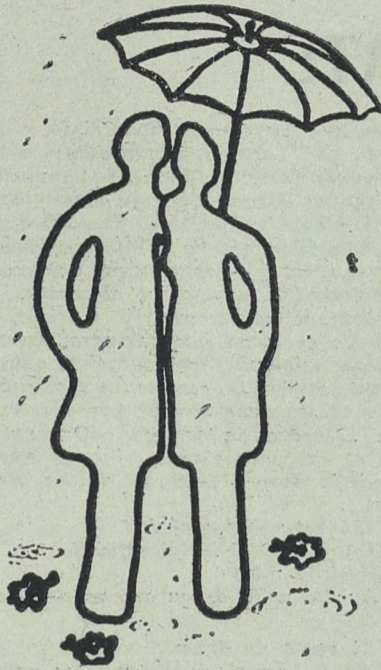
ca 3, a prototipu-
ornit pe coridoa-
Probabil că acest
ească de ceilalți.
Cercetăm
seamănit atit
pate aduce cu ceea
Stă pe
a colegii. E
adunarea.
nota 8 nu e prea
la întrebări.
la învățatură și
necesari pentru
8 și 10 ore pe
hobby-uri, îi
„In
ne vede
lează în oraș” —
să doarmă, cel
Imi propune să
reprezentativ
să trag con-
și aștept apariția
părul roșu.
de nota 8 cu
aflu câte
mulțumit cu me-
e însă că a
și din cauza an-
lui s-a supărat
recventează loca-
spună, e un stu-
seria pe care și-a
pasiune a sa...
cu faptul că ar
cu nota 8. Și
mă întilnesc cu
mentă serioasă. In-
ei independent.
eseori, în sesiune,
la discotecă (de
cu colegile, la
timp să se ocupe
Mă întorc. E un

1. **STUDENTA DE NOTA 10.** O fată înaltă; uscățivă, cu privire rece, cu pas normal, gît fin, poate prea fin, părul lins, tuns scurt, cu cărare pe mijloc, iar la temple, piș-piș, o diră de cerneală.
2. **STUDENTA DE NOTA 9.** O fată bondoacă, deșteaptă foc, ghinionistă, cu un ușor defect în vorbire: nu poate să spună nimic.
3. **STUDENTA DE NOTA 8.** O fată liniștită, căsătorită, cu nasul coroiat, soțul inginer.
4. **STUDENTA DE NOTA 7.** O fată veselă, sprinteră, cintăreață folk, fosta soție a inginerului.

Cu zîmbetul pe buze

5. **STUDENTA DE NOTA 6.** Simpatică foc, de o rară frumusețe și gingășie, elegantă, cu gesturi fine, cu înclinații artistice, scrie poezii, pictează și cîntă la pian cînd îi dau voie medicii.
6. **STUDENTA DE NOTA 5.** Blondă, ochi albaștri, languroși, felină în mișcări, imprevizibilă în gesturile-i tandre, afectuoasă, discretă, capabilă de sacrificii, generoasă, degajată, iubitoare de animale, singură la părinți. Din păcate, nu se poate concentra în sesiune din cauza kolegei de nota 6.

1. **STUDENTUL DE NOTA 10.** Supraponderal, cu început de chelie, pectorali atrofiați, citește și în tren. Verighetă. Pentru a se face iubit de colectiv, își cultivă simțul umorului. Abonat la „Urzica” și la „Apimondia”.
2. **STUDENTUL DE NOTA 9.** Foarte înalt, spelb, ochi spălăciți și miopi. Nu poartă ochelari, dintr-un vestigiu de cochetărie. Preferă brunele plinuțe. Preferința nu e reciprocă. Scrie și cu stînga (Mai ales cînd e vorba de anonime, sau scrisori de dragoste). Își roade unghiile, în momentele de uitare de sine. Altfel, trece practic neobservat.
3. **STUDENTUL DE NOTA 8.** Mulțumit de sine. Foarte gurmand, rumen în obraji. Poartă pulovere tricotate de viitoarea nevastă, fată de gestionar.
4. **STUDENTUL DE NOTA 7.** Joacă rolul artistului neînțeles de contemporanii vulgari. Bucle grizonante, mustăcioară, plus bărbiță-muscă. De

Siguranța muncii

Studentă în ultimul an al Facultății de științe ale naturii, secția fizică, Dorina Tănase, secretara Consiliului A.S.C. pe facultate, este una dintre cele mai bune studente ale facultății.

„Gîndurile mele — mărturisește calm, cu nostalgia chiar — de cînd eram încă pe băncile liceului erau să mă pregătesc temeinic pentru o activitate viitoare desfășurată într-un institut de cercetări. Speranțele mele s-au transformat parțial în realitate. Poate chiar aceste speranțe mi-au dat mai multă putere, o mai mare încredere în forțele mele.”

— **Regreți ceva acum, cînd te apropii de sfîrșitul studenției?**

— Da, regretul mă încearcă la gîndul că facultatea ar fi putut și ar putea să dea mai mult concurs pasiunilor noastre profesionale, ale studenților, ținînd cont și de baza materială bună pe care o are instituția. Un exemplu îl constituie fizica particulelor elementare care mi-a suscitit interesul încă de la început, dar din păcate aici lipsește unicul mijloc de a-mi aprofunda cunoștințele — cercul științific de cercetare.

— **Un om al cărui mod de viață pretinde că poate fi integrat în cel al vieții moderne nu exclude existența firească a momentelor de deconectare, de relaxare. Cum găsești timpul necesar acestor activități?**

— Perioada de studenție într-un centru universitar cum este Timișoara reclamă un complex de activități pe lîngă cele școlare. Am eu consider că nu există timpul fizic necesar bunei desfășurări a activității profesionale în condiții bune, și altor activități specifice vârstei noastre. Îmi place să ascult muzică clasică, îmi place teatrul, din cînd în cînd vizionez un film, merg la un concert. Regret că în curînd mă voi despărți de Timișoara, orașul pe care l-am îndrăgit atît. Poate că repartizarea mea în locurile natale, Năsăud, ar putea fi o compensație...

Dorina Tănase, un model al studenției conștiințioase, cu dragoste față de muncă, dornică de autodepășire, privește spre viitorul apropiat cu zîmbetul pe buze. Și cu încredere...

LEONTIN DELIMAN

Foc concentrat

Se numește Ioan COSTEA și a absolvit anul acesta Facultatea de medicină generală și pediatrie cu o medie foarte aproape de 10. Din 42 de examene, fără parțiale și verificări pe parcurs, ținînd de fiecare dată nota maximă, a tras în plin de 40 de ori și cînd a ratat i-a venit să se împuște. Foare conștiințios, nu ar fi plecat de la cursuri sau stagii nici dacă ar fi aflat că la „Nufăr”-ul se dă cafea (fără năut). Căminist, conștiințios la autogospodărire și serviciul la poartă. Pasiuni? Medicina și Luminița, amîndouă pentru o viață, într-un fericit concubinaj. „Medicina e frumoasă — spunea el — și Luminița mea la fel... Pe niciuna dintre ele nu le poți descifra dintr-o dată și niciodată complet. Întodeauna îți oferă ceva nou...”. Uneori, privind în jur felurite reliefuli anatomice, cu rotunjimi de amforă, simțea că-l strînge verigheta și-l îndeamnă la un război înegal cu propriile simțuri, din care acestea ieșeau umilite. Altminteri, băiat inteligent, tuns corect și întodeauna cu cursurile la zi. Întîmpina sesiunile cu materia învățată și era activ la toate seminariile. Citea cu aviditate orice carte de medicină. Știa să joace „șaizeci și șase” dar jocurile lui erau fără noroc. Aprecia totdeauna bancurile cu iz naturalist. E clar că va ajunge un medic bun.

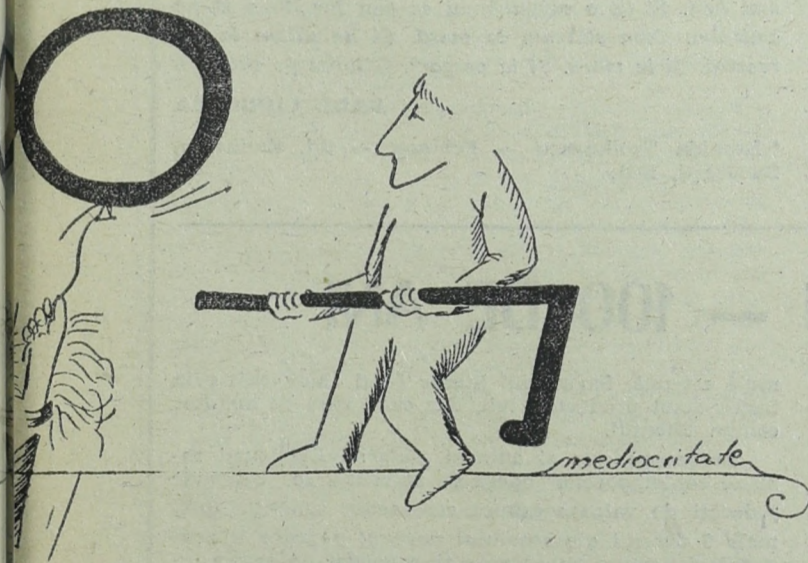
Dacă-l întilniți

Îl cheamă Radu Tașcă și e în anul III al Facultății de Medicină generală și Pediatrie. A devenit „de nota 7” după ce a fost „de nota 9” în anul precedent. Frumos, simpatic, cuceritor, nu-și refuză plăcerile vieții. Viața lui, reprezentată geometric este un tetragon avînd la vîrfuri patru mari pasiuni, într-o ordine arbitrară: medicina, prietena, mașina și dansul popular. Rareori iese din acest perimetru și atunci își pierde siguranța de sine. Are un suflet ales, gata să te ajute oricînd și oricum, prețuiește prietenia dar face greu distincție între prietenia adevărată și de suprafață, bazată mai ales pe afinități, gusturi, preferințe și preocupări comune. Poate să se împrietenească cu toți oamenii dintr-o încăpăre în cel mai scurt timp. Știe cum să se poarte cu fetele, e atent și polițicos cu ele, le face chiar o curte galantă dar nu trece dincolo de granița unor relații manieriste chiar dacă ele avansează tot felul de inițiative în stil „medicinist”.

Are un program prestabilit pentru studiu dar nu-l respectă. Poate ușor să ia 10 la un examen sau să nu citească mai nimic și să-l treacă dar alege de obicei o cale de mijloc: citește atîta timp cît are chef, iar cheful lui este, de obicei, între cele două extreme: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Muncește însă foarte mult acolo de unde-și furnizează satisfacțiile ce-i colorează viața: dansul popular, întreținerea mașinii etc. Este o prezență deosebit de agreabilă. Știe să zîmbească și cînd nu-i vine a zîmbi.

DANIEL BUMB

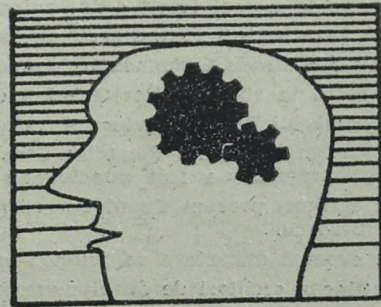

insă, de alții. Se
la rînd n-a reușit
E vesel și-mi po-
el. În timpul
mai mult de orice
le cite ori se gin-
ca și dansul, știe
vață, nu însă mai
știi cum să în-
notei 8...
sc îngîndurată pe
studentul de nota
nu există nici un

temut cînd își iese din fire: dă cu oiștea în gard, provocînd mari pagube materiale. În rest, om de lume, maniere desăvîrșite: se scobește în dinți numai cu parul din ochiul vecinului.

5. **STUDENTUL DE NOTA 6** și **STUDENTUL DE NOTA 5:** Amici la cataramă. Sint deseori confundăți între ei, din cauza gusturilor și deprinderilor comune. Bronzați și în bună formă tot timpul anului. Succesele lor sentimentale (la brune plinuțe etc.) teribil invidiate de studentul de nota 9. Băieți buni, inimă largă, îi cunoaște tot complexul pe numele mic.

ARS AMATORIA

RIANA TIVADAR

Gedichte als Sprachrückeroberrung

Gespräch mit Richard Wagner

In einer der letzten Ausgaben der „Forum studentesc“ wurde an dieser Stelle (auf der Universitas-Seite) von der „Aktionsgruppe Banat“ gesprochen, ohne dabei näher auf diesen Begriff einzugehen, der zwar ab und zu noch erwähnt wird, aber für die Studenten nicht allzu klar konturiert ist. Du warst von Anfang an dabei, hast alle Aktionen dieser Gruppe miterlebt. Wie kam es zu solch einem ausgeprägten Gruppendenken und wie habt ihr es verwirklicht?

Die Gründe sind in der Aufbruchsstimmung der endsechziger Jahre zu suchen. Wir wuchsen in der relativ offenen Übergangszeit, die auf den Personenkult folgte, auf, wussten von dessen Zwängen nichts oder bloss durch die Eltern Vermitteltes. Und denen glaubten wir Teenager sowieso nicht alles, weil die ja meist zur anderen Seite gehört hatten, zur zackigen, und ausserdem auch gegen unsere Musik waren und gegen unsere Haare. Unsere Musik, das waren beispielsweise die Stones und unsere Haare, die waren lang. Wir gingen in jener Zeit in eine andere Schule als andere jetzt und lernten sogar von einigen Lehrern das Maul aufmachen, und die Wörter, die mit der Gesellschaft und der Politik zusammenhängen, waren für uns nicht verbraucht. Es war damals noch mehr Sinn da. Und so liessen wir uns darauf ein: Maulaufmachen, Mitreden, Öffentlichkeit schaffen, Spass einbringen, Aggressivität, Poesie. Das lag sozusagen in der Luft und so konnte daraus fast unmerklich sowas wie die Aktionsgruppe werden.

Gruppendenken ist der Gefahr der Uniformierung ausgesetzt. Wenn man in den Kollektionen der frühen 70er Jahre nachschlägt, muss man aber feststellen, dass die Schreibmodelle der einzelnen Mitglieder differenziert waren. Also Gruppendenken und doch auch individuelle Arbeit...

Literatur kommt immer vom Individuellen her. Schreiben ist Sache des Einzelnen, egal, ob er sich dabei mit Gleichgesinnten solidarisiert oder ob er sich allein mit dem „Gewicht der Welt“ herumschlägt. Es ist harte Arbeit an der Existenz, wie sie täglich — verwaltet oder nicht — auf uns zukommt. Diskutieren kann man die Ideen und ihre Verzahnung, das Konzept, die Formulierung aber ist im Kopf und in den Sinnen des Einzelnen in poetischer Einmaligkeit. Schreiben, das ist die Welt mit allen Sinnen fassen und das macht allemal die Unterschiede.

Den Begriff Gruppendenken finde ich unangebracht, weil er an einen geschlossenen Kreis denken lässt. Und das ist falsch. Wir haben damals nicht einen Kode für eine geschlossene Gesellschaft gebastelt, sondern sind vom allgemeinen Diskussionsstand ausgegangen, bei dem sich auch andere Leute aufhielten. Wir waren vielleicht radikaler. Das ist alles.

Mit einigen Ausnahmen sind die gewesenen Mitglieder der Gruppe immer noch hierzulande literarisch tätig, doch existiert die Gruppe als solche nicht mehr. Ist das gemeinsame Engagement dafür nicht ausreichend?

Die eigentliche Aktionsgruppe bestand von 1972 bis 1975, eine Zeit, in der fast lautlos aber schon deutlich gegenläufiges einsetzte, im Ansatz Restauratives. Unser Konzept — Engagement muss ja wohl von einem Konzept ausgehen — erschien nach den Massnahmen von 71 zeitversetzt. Wir waren knapp über 20 und etwas zu spät gekommen. Die Aktionsgruppensprache wurde von der allgemeinen Sprachregelung aufgesogen. Das Konzept war nicht mehr weitgefächert genug, um die gesamte Realität in ihrer Widersprüchlichkeit abbilden zu können. Die Ideen aus dem Umfeld von 68 mussten angesichts der neuen Entwicklungen verkürzt erscheinen, immer fremder werden, schillernde Fertigteile. So stiess eine Verkürzung mit der anderen, die gesellschaftliche mit der unseren, zusammen, und es gab einen, um es so zu sagen, schrillen Ton. 75 verliefen sich dann die Leute. Die Aktionsgruppe, finde ich, soll man historisch begreifen. Sie hatte schliesslich auch die Funktion eines Solidaritätsrahmens für die paar jungen Leute, die dann weiter gearbeitet haben (Rolf Bossert, William Totok, Johann Lippet) und es auch nicht mehr nötig hätten, so nah beieinander zu sitzen. Sie wissen, denke ich, mittlerweile genug, um, auf sich selbst gestellt, nicht umzukippen.

Siehst du das Phänomen Aktionsgruppe als wiederholbar?

Nein, denn es gibt nicht die Voraussetzungen dafür. Für so ein Konzept braucht man unverbrauchte Wörter, und die gibts zurzeit nicht. Hinzu kommt die veränderte Situation in unserer sich rasch verkleinernden Minderheit.

Welches ist der Unterschied zwischen den Mitgliedern des „Adam Müller-Guttenbrunn“-Literaturkreises, die auch in Gruppe an die Öffentlichkeit treten, und den Mitgliedern der Aktionsgruppe?

Der Adam-Müller-Guttenbrunn-Kreis ist eine literarische Interessengemeinschaft. Da gehen die unterschiedlichsten Leute hin, weil sie den kleinsten gemeinsamen Nenner gefunden haben: die Li-

teratur. Ansätze zu einem gemeinsamen Entwurf gibt es für einige Mitglieder des Kreises, etwa das Aufschreiben der Lebenssituation unserer Landsleute, verbunden mit einem mehr oder weniger aufklärerischen Impetus. Genau genommen trifft das aber auch auf Adam Müller-Guttenbrunn selbst zu. Und der war doch in keiner Gruppe. Mir ist das zu unscharf.

Im Januar 1974 hast du während eines Interviews im „Neuen Weg“ das Wort „Wut“ folgendermassen definiert: „Wut ist ein Begriff, den man in die Nähe von Unzufriedenheit bringen kann. Unzufrieden sein heisst, sich nicht zufrieden geben mit Zuständen, die sich verbessern lassen.“ Inzwischen sind noch 5 Bücher von dir erschienen. Also ist deine Wut nicht verrauht. Vielleicht kannst du den Prozess vom Wutempfinden bis zum literarischen Formulieren näher erklären, vor allem deshalb, weil einerseits selbst deine Lyrikbände unterschiedlich sind, was das Schreibmodell betrifft, und weil du andererseits auch Kurzprosa und ein Kinderbuch geschrieben hast.

Die Zustände, die sich verbessern lassen, das war in etwa die Schlagzeile, mit der die Aktionsgruppe den Hausierer machte. Ich habe in den Büchern, die ich seit 1973 veröffentlicht habe, versucht, mich an diese Zustände ranzuschreiben, und ich muss sagen, je näher ich ihnen kam, desto unerklärlicher wurden sie mir. Ich versuchte, mir Klarheit zu verschaffen, indem ich beschrieb, was mit mir vorging, was mit anderen vorging. Ich hab's immer wieder versucht, immer neue Anläufe gemacht. Daraus wurden die verschiedenen Schreibmodelle, von denen seit einer Weile geredet wird, als ginge es vorrangig darum, ab 76 auch das, was die Kritik jetzt Engagierte Subjektivität nennt. Ob sich was verbessern lässt, weiss ich nicht. Ich weiss bloss, dass wir in einer Zeit leben, in der ständig das Wesentliche verschüttet wird, und das Wesentliche ist der Einzelne, das, ganz schlicht gesagt, Menschliche an ihm, das ohne Ästhetik nicht denkbar ist. Darauf kann man nicht oft genug hinweisen, und sei es auch nur in Gedichten. Denn was sind Gedichte anderes, jene die ich meine, als Sprachrückeroberrung von denen, die die Wörter leichtfertig in den Mund nehmen und sie gedankenlos verbrauchen...

Danke für das Gespräch.

Helmuth Frauendorfer

Was ist Poesie?

Es beginnt mit einer Frage: Was ist Poesie? Ist es Poesie, wenn ich von mir rede? Sind, angesichts der Situation, die Unterscheidungen wirklich so einfach geworden? Ich schlage die Zeitung auf und gebe mir recht. Am Morgen das Radio aufdrehn, heisst sich inmitten der vergewaltigten Wörter begeben. Während ich mir die Zähne putze, schlagen mir die ersten Erfolgsmeldungen entgegen. Die verordnete Zuversicht kommt auf mich zu. Ich registriere das alles oder es geht einfach über mich hinweg. Poesie, ein Verhältnis zu Wörtern? All die Berichte, die sich ausserhalb von mir bewegen, stellen überhaupt den Raum ausserhalb von mir erst her. Wer kann es da nicht verstehen, dass ich noch vor dem Spiegel plötzlich meine linke Hand eingehend betrachte und damit wegtausche. Das ist jetzt wie ein Augenzwinkern, das Gerät, aus dem zwischendurch die Musik duddelt, muss garnicht erst abgeschaltet werden. Der Hintergrund bewegt sich auf sich selbst zu. Ich bewege mich im Spielraum meiner Gesten. Eine dünne undurchsichtige Schicht umgibt mich. Manchmal aber, bereits am Morgen, beim Blick durchs Fenster oder einfach so, wenn eine Handbewegung doch noch eine Bedeutung bekommt, ist der Boden für einen ganz kurzen Augenblick durchgeschlagen. Ein leichtes Schwindelgefühl erfasst mich dann, etwa das Bewusstwerden von Zeitlosigkeit. Ist das Poesie? Ich sitze nie vor einem leeren Blatt, wie das oft strapazierte Gerede besagt, nicht daher rührt die Angst. Wirklich es herrscht kein Mangel an Wörtern. Es gibt bloss Augenblicke, in denen man von bestimmten Wörtern nicht mehr mit allzu grosser Sicherheit was behaupten kann. Wir sind nicht im Besitz von Wörtern. Wir stossen bloss auf sie. Die Situation, in der wir sie auffinden, ist ausschlaggebend für das, was wir mit ihnen anfangen können. Aus der Zeitung kommen die Wörter in einer peinlich genauen Anordnung auf mich zu. Alles stimmt haarscharf, es kann unmöglich noch von mir die Rede sein. Haben Sie sich schon mal mit lauter Stimme einen Zeitungsbericht vorgelesen? Mir hinterlässt es immer den Geschmack von Fertigem. Es ist als wäre da überhaupt nicht Information drin, ich denke da immer nur an das Wort „wohlgesetzt“. So läuft der Hase. Da hast du nichts mehr zu bestellen. Information ist doch immer Information über mich selber. Weil ich mich aber in diesen Worten nicht finde, beginne ich anders zu artikulieren. Und alles hat plötzlich einen anderen Sinn. Ist das Poesie? Sind wir schon so weit, dass einfach ein Spannungsverhältnis genügt?

Was würde aus den Inhalten? Wenn ich unvermittelt „ich“ sage und wenn dann ein seit Monaten verschütteter Satz in mir laut wird, was ist das für ein Umgang mit den Bedeutungen? Ich sage mit Sicherheit etwas von mir. Ist das schon Poesie? Wenn ich am Morgen mein Radio aufdrehe, bin ich in der Situation von anderen auch. Aber geht in denen wirklich das vor, was mir jetzt durch den Kopf geht? Wozu sage ich ihnen das, was ich mir selber dabei denke? Die Brauchbarkeit der eigenen Erfahrungen? Ist das die Frage nach dem Sinn von Poesie? Und was kann sie unter solchen Umständen erreichen? Oder ist etwa Zweckentfremdung Voraussetzung? Ich weiss nicht, wie es Ihnen ergeht, aber bei mir ist es immer so, dass ich, lese ich ein Gedicht, ständig den augenzwinkernden Autor vor mir habe. Das ist einer, der den Mechanismen ein Schnippchen geschlagen hat, der was unterschoben hat. Wievielerlei Sinn, ein Schauer geht einem über den Rücken! Viele der Dichter bezeichnen die Poesie als das Wort im Ausnahmezustand. Die meinen das aus seinen gewohnten Zusammenhängen gehobene Wort. Aber wo erscheint uns, mal ehrlich, die Präsenz des Wortes eine natürliche, in der Zeitung oder im Gedicht? Welches also ist der falsche Sinnzusammenhang? Ich sagte zuvor nicht, aus den gewohnten Zusammenhängen reissen, sondern aus den gewohnten Zusammenhängen heben. Viele behaupten ja, dass gerade dieses Herausheben ausschlaggebend für die neuen Erkenntnisse sei. Ist das der Sinn von Poesie? Ist es Poesie, wenn das Wort zweckentfremdet, also für sich selbst zu stehen vermag? Ich drehe am Morgen das Radio auf und meine Zuversicht schwindet. Ich stehe zurückgeworfen auf mich selbst vor dem Spiegel und putze mir die Zähne. Ich mache lauter beschreibbare Gesten, aber unter der Hand sozusagen bilden sich mir interessante Sätze. Sätze, die mich betreffen machen. Zurückgeworfen auf meine eigenen Erfahrungen, stehe ich da, hilflos, denn es geht mir Wörter im Kopf herum. Ich kann nicht umhin ein Verhältnis zu ihnen zu entwickeln. Mit manchen komme ich sogar sehr gut aus, andere bringe ich nicht mehr über die Lippen. Die Misere unserer Wörter ist unsre eigene Misere, sage ich augenzwinkernd und werde im gleichen Augenblick toterst. Aber was hilft mir? Achselzuckend lege ich die Zeitung aus der Hand. Meine Erfahrungen stürzen über mir zusammen. Manchmal stehe ich stumm da. Doch der Umgang mit den Wörtern macht mich mir sichtbar. Ich stehe zwischen ihnen herum, übe das Sprechen. Und sie werden wirklicher. Mit mir. Ist das Poesie?

Richard Wagner
1977

Richard Wagner, geb. 1952 in Lowrin (Kreis Temesch), Studium der Germanistik in Temeschwar (1971—1975), sodann Deutschlehrer in Hunedoara, seit Dezember 1978 Banat-Redakteur der Karpatenrundschaue. Veröffentlichungen: Klartext (Gedichte), Albatros Verlag, 1973; Die Invasion der Uhren (Gedichte), Kriterion Verlag, 1977; Hotel California I (Gedichte), Kriterion Verlag 1980; Der Anfang einer Geschichte (Prosa), Dacia Verlag, 1980; Hotel California II (Gedichte), Kriterion Verlag, 1981; Anna und die Uhren (Kinderbuch), Ion Creangă Verlag, 1981. Mitglied des Schriftstellerverbandes, Vorsitzender des Literaturkreises Adam Müller-Guttenbrunn.

Rudolf Kräuter*

auf einem Bein da sink ich ein
da steig ich ein —
in so 'ne stille —
da steig ich ein in so 'ne stille —
einsilbige stille —
schön —
was —
so 'ne stille —

siehst du: sandboden —
da sink ich ein —
da sink ich ein
auf einem Bein
in so 'ne stille —
und auf einem Bein ja —
ein wenig weich
ein wenig spitz
das ist sandbodenja
sandbodenja
siehst duja

auf einem Bein
so sink ich ein da —
siehst du:
jetzt sink ich ein da —
ich sink ja ein
ich sink ja ein da
auf einem Bein stille was
bleibt von mir
was und was und was

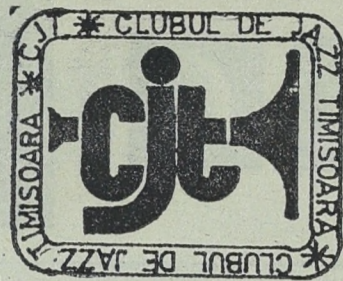
und wenn ich
und
wenn
ich

ein wenig
zusammenzuck

im morgengrün —

* Rudolf Kräuter, geb. 1964 in Nitzkydorf (Kreis Temesch), Schüler in der 12. Klasse, Industriezentrum Nr. 9, Mitglied des Literaturkreises „Adam Müller-Guttenbrunn“, Veröffentlichungen in NBZ und NL.

CRONICA

(Nicidecum) cronica muzicală

Intr-o seară, nu prea de mult, buimac (adică încă grațios) după un spectacol (la modul admirativ) cu Șerban Foartă (a nu fi acuzat de provincialism după cum urmează, nu e cazul) am dat peste televizorul robotind „comme d'habitude” impersonal pe motivul sublim(at) al marelui Gioachino Rossini, cel a cărui glorie „coincide cu hotarele lumii civilizate”. Distribuție internațională, montare fastuoasă, regie supraprofesionalizată, orchestra legendarei Scala, ce să mai vorbim...

Vine rîndul la „de ce sublim(at)?” : numai o lună să fi trecut de la spectacolul cu Il barbiere di Sevilgia (operă bufă în două acte pe libret de Sterbini după comedia lui Beaumarchais...) al Operei timișorene, sublim totuși prin afișul (și ce să mai spunem de interpretare) bine încurajat de numele unui artist cel puțin demn de Teatrul alla Scala — Nicolae Herlea (o voce la o sută de ani). Să nu fim înțelegi greșit, nu dăm nume, dar am auzit două voci splendide „timișorene”, don Basilio — don Bartolo, spectacolul curgînd rossinian îndeobște, dar, sintem tare curioși de entuziasmul și numărul publicului (măcar studențesc) în absența afișului cu pricina. (Fiindcă venea vorba de spectacol în sine, o singură nedumerire, și aceea stingheră, ce se petrecea cu spontaneitate, cu măcar urmărirea textului din partea de astă dată a acusei orchestre — ah, simfonismul operei italiene! — ce ?)

Auziserăm pe la telecronici și cronicuțe, întrebări la care s-a răspuns, întrebări la care nu s-a răspuns încă: MOARE, MOARE OPERA ?!

În altă ordine de idei, și tot nu de mult, în sala (așa-zisă) a Filarmonicii „Banatul” — doamne, pe cînd nouă o sală care să-și ajungă din urmă etimologia? — un concert de ținută și visare (stare sublimată în felul ei) cu oratoriul „Cîntare străbunilor” de Remus Georgescu și Concertul nr. 2 pentru pian și orchestră de Serghei Rahmaninov cu pianistul Dan Grigore. Prima parte, rodul talentului, spunem noi, de excepție în creația contemporană (nu exclusiv românească) și al muncii dirijorului și directorului din ce în ce mai tinere filarmonici timișorene, aducînd o adevărată

viziune transcendențială, profund patriotice și în unele fragmente spectaculoasă, a acestei zestre unice de vieți și sentimente care este istoria unui popor; ca de obicei, cu totul remarcabilă interpretarea, contopirea valorosului cor al filarmonicii cu partitura, toate sub o baghetă sigură, emoțională.

O partitură mai rară, scriitura unuia din ultimii pianiști rapsozi, romanticul întîrziat Serghei Rahmaninov a fost tălmăcită ca de obicei profesional și foarte original în același timp de pianistul Dan Grigore, sensibilitate de o mare subtilitate, personalitate debordantă (dar nu în gestică ci în ceea ce se poate numi cu adevărat hermeneutică în sensul dialogului platonician al lui Ion). Începînd de la „clopotele” ce anunță partea întâi — o viziune nouă, un fel de intraducti-

bil forte (partitură) — piano (rezultat dublu), continuînd cu „muzica” părții a doua, întînsă pe spații de imaterialitate nebănuite (scuzați pleonasmul inerent), înălțarea ritmului în partea a treia, parcă desprinsă din cenușa arderilor anterioare, iată, pe scurt (barbarie, acest pe scurt) ce s-a putut asculta. S-a putut, pentru că dacă nici afișul (deci opera chiar că nu moare) nu a umplut sala... Dar asta nici măcar nu are o atît de mare importanță — haz de necaz bizantinofil.

Și nu în ultimul rînd, un erou constant al serilor filarmonicii care împlineste anul acesta chiar 110 (o sută zece) ani, orchestra, cea care fără să sesizăm în amănunt și individualitate cum, ne aduce la starea de a putea visa, de a putea emite judecăți de valoare, de a putea trăi muzica în măsura adevăratei ei frumuseți, o entitate unică artistică, de neconfundat, orchestra filarmonicii „Banatul” din Timișoara.

LUCIAN PETRESCU

„Luchian” și realizatorii lui

Spectacolul de gală prilejuit de premiara românească „Luchian” a fost însoțit și de o fructuoasă dezbatere cu cîțiva dintre realizatorii filmului, care s-au bucurat de ospitalitatea Universității timișorene.

Regizorul a salutată cu satisfacție realizarea celui de-al doilea film inspirat din viața unui creator român, după romanul biografic al lui Ciprian Porumbescu. Remarcînd că substanța însăși a filmului — viața unui pictor — convenea mai degrabă spectacolului cinematografic, regizorul a mărturisit că filmul s-a dorit inseris în viziunea plastică a tentelor luchiene. Pornind de la un material faptic tentant pentru regizor și imaginalist, a intervenit, inevitabil, selecția. Într-un oarecare sens, filmul poate fi considerat biografic, dar departe de melodramă, pentru că personajul însuși și-a escamotat drama în arta sa, de aceea filmul a încercat să se apropie cu discreție de subiect, într-un binemeritat omagiu peste timp. Contrazicînd o părere din public — și anume aceea că „Luchian” ar fi un film trist, pesimist chiar, Nicolae Mărgineanu — și scenarist al filmului, alături de Iosif Naghiu — afirma că Luchian a fost mereu un luptător, de unde și substanța optimismului său. Recunoscînd limbajului plastic o mai mare doză de ambiguitate decît celui verbal, Nicolae Mărgineanu a încercat, după cum afirma, să realizeze „un joc secund” al trimiterilor, care reclamă un ochi familiarizat cu „citirea” imaginilor. El crede că filmul își poate impune ritmul interior, succesiunea secvențelor, acordînd astfel rolul meritat montajului. Referitor la un neajuns al filmului românesc — post-sincronul — și la impresia de falsitate pe care o degajă, regizorul s-a declarat adeptul „prizei directe”, al sunetului înregistrat pe viu. Intervenția compozitorului care a semnat muzica de film, Lucian Meșianu, a subliniat conlucrarea regiei cu partea muzicală încă din faza de scenariu. S-a urmărit astfel sugerarea unei atmosfere muzicale — analogă celei cromatice — care să urmărească transfigurarea treptată a personajului, distilarea spre spirit. Pornindu-se de la Ceacana lui Bach, devenită leit-motivul filmului, s-a dezvoltat tema generală care a subliniat, contrapunctic, destinul eroului. Lucian Meșianu a relevat că imaginea nu trebuie înecată în sonorități, ci trebuie să fie un personaj în sine în structura filmică.

Monica Ghiușă, una din interpretele feminine ale filmului, remarcă importanța maleabilității actorului în fața indicațiilor regizorale; deținătoarea unui rol de mică întindere, dar cu o pondere însemnată în economia filmului, conceput ca o contrabalansare a eroului principal, Monica Ghiușă, povestea despre drumul spre personaj care a trecut și prin casa memorială și atelierul pictorului, dar și prin inima actorului.

Exprimîndu-și speranța că au realizat un film „bun și adevărat”, realizatorii au mulțumit gazdelor timișorene.

LUCIA STOICA

Jazz

Clubul de jazz al Casei de cultură a studenților a găzduit de curînd două manifestări de înaltă ținută înscrise pe linia valorică deosebită cu care ne-a obișnuit acest prestigios și activ club timișorean.

În prima dintre ele, l-am ascultat pe compozitorul, aranjorul și pianistul Bratu Bănică, muzician aflat în plină maturitate artistică, interpretînd un program inspirat alcătuit din piese consacrate ale muzicii de jazz, teme celebre și stiluri de referință, cuprinzînd titluri din Duke Ellington, G. Gershwin, Maurice Albert. N-au lipsit nici piesele compuse sau aranjate de Bratu Bănică dintre care am remarcat prelucrările după cunoscutele „Doina Oltului” și „Fata bănațeană”, sensibile transpuneri în limbajul jazzului ale specificului folclorului românesc. Deci, muzică bună de jazz într-un recital exigent, grav, meditativ, susținut de o bună tehnică a interpretării.

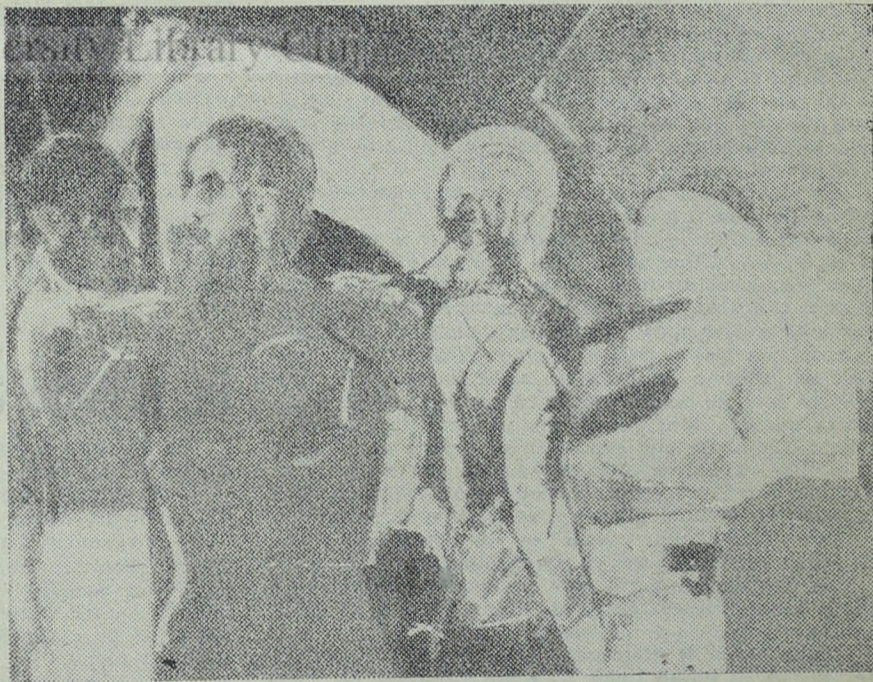
Evenimentul așteptat cu mare interes la începutul lunii noiembrie de iubitorii genului l-a constituit prezența pe afișul clubului de jazz și în sala Casei de cultură a studenților a ieșenilor Ion Baciu jr. (pian) și Constantin Ulinici (bas) — și a timișoreanului Eugen Gondî (baterie). Interes pe deplin justificat căci cei trei instrumentiști sînt personalități binecunoscute ale jazzului românesc. Mai mult, pianistul, Ion Baciu jr. la numai 22 de ani a intrat deja în elita jazzului european, dovadă recentele prezențe, înconunate de succes, la festivalurile internaționale de jazz.

Deși formula acestui trio, aparent eterogenă, dădea naștere unui semn de întrebare, iscat mai degrabă din curiozitate decît din neîncredere, cei trei jazzman-i n-au dezamăgit numărul public studențesc. Dimpotrivă, făcînd dovada unei profesionalități desăvîrșite, muzicienii s-au acomodat rapid, s-au înțeles perfect în intenții și sau completat discret și eficient în tot ceea ce au făcut, reușind împreună nenumărate momente de muzică bună din care n-au lipsit pasajele improvizatorice atît de specifice jazzului, mult gustate de public și nici evadările solistice de mare virtuozitate și acuratețe interpretativă ale fiecărui din protagoniști.

Au excelat în cele două spectacole, prelungite tîrziu în noapte prin acele manifestări colective atît de gustate și specifice jazzului, „jamsession”-urile, Ion Baciu jr., fără îndoială o certitudine și un câștig serios al tinerei generații de pianiști, interpret modern, sigur, inteligent al jazzului contemporan, și mereu neobositul Eugen Gondî, exploziv, pătimaș, trăsînd tobelor întreaga tensiune a pasiunii ce-l străbate.

După părerea unanimă, momentul de vîrf al concertelor din cele două seri a fost marcat de piesa „Impressions” (de John Coltrane), în care cei trei au făcut dovada talentului și măiestriei interpretative. Marea reușită a acestor seri rămîne, însă, prezența pe aceeași scenă a lui Ion Baciu jr., Constantin Ulinici și Eugen Gondî, superbă pledoarie pentru jazzul de calitate.

VASILE ANCUȚA

Varia

● Un nou copil minune al discotecilor: *Shakin' Stevens*. Modulațiile vocii sale ce amintesc rock and roll-ul anilor '60 și vocea care marchează o accentuată asemănare cu cel care a fost Elvis Presley, i-au înlesnit o intrare imediat în scenă.

1981 înseamnă pentru Shakey un single de succes — „Maria, Maria”, care a acaparat fruntea clasamentelor pentru mai multe săptămîni — și un L.P. care reunește melodii noi (Green Dog), dar și reluări („Mona Lisa” lui N.K. Cole), într-un interesant mixaj de zgomot (vezi ecouri punk) și de neașteptat lirism.

● „Genesis” își dezamăgește admiratorii: Phil Collins a declarat că noua orientare a grupului va fi... new-wave. Dacă producătorul lor a impus pînă acum o anumită linie muzicală, aceasta nu mai convine acum muzicienilor care și-au schimbat deja stilul (grupul se află actualmente într-un turneu în R.F.G.). Un aviz:

„Toți cei care mai așteaptă ca să cîntăm în stilul din ultima vreme își pot lua rămas bun de la noi!” De partea cui e părerea de rău?

● Tandemul Vangelis — Jan Anderson (sensibilitate și dibăcie) se bucură — și pe bună dreptate — de succesul lui „Mr. Cairo”, care a umplut de bucurie inimile admiratorilor muzicii electronice.

● Ultimele apariții: Tangerine Dream — „Exit”; Bob Dylan — „Shot of love” (Dylan se întoarce la capitolul „dragoste” !); Genesis — „Abacab” deja new-wave !; Frank Zappa — „You Are What you Is”.

● O veste de ultimă oră: s-a redeschis discoteca „U”, la cantina institutului !

Top

Începînd din numărul viitor al revistei, publicăm un top al muzicii ușoare românești și străine, pe baza opțiunilor dv. pe care le așteptăm pînă la 15 ianuarie a.c., pe adresa redacției.

DAN PĂSAT

accente

Am participat cu entuziasm la mare amănistare pentru pace organizată aici în România, ca și la cele similare organizate în țara mea. Dacă toate forțele democratice, toți oamenii raționali ar crea un front comun pentru pace, am putea stopa cursa înarmărilor care apasă din ce în ce mai greu pe umerii noștri, am putea preîntâmpina pericolele unui posibil război atomic ce poate provoca distrugerea omenirii.

Cred că popoarele pot și trebuie să reamintească guvernelor că problema războiului le privește direct, că dreptul la pace e dreptul și datoria fundamentală a fiecărui om rațional.

**MAKIS LUKAS — Grecia
anul V — chimie**

Războiul sub orice formă este o realitate revolțătoare pentru rațiunea umană.

La ora actuală este o datorie a popoarelor să-și impună cuvântul în problemele înarmării, să militeze, împotriva cursei înarmărilor ce pune în pericol existența omenirii.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că realizarea unei păci juste, echitabile în Orientul apropiat, rezolvarea problemei palestinienilor nu se poate realiza decât pe cale pașnică, prin tratative diplomatice în prezența tuturor părților interesate.

Impărtășesc și eu cu bucurie convingerea opiniei publice din România că prin unirea tuturor forțelor democratice internaționale se poate stopa această monstruoasă cursă a înarmărilor.

**IBRAHIM MOHAMED NASSER — Liban
anul IV Medicină**

În această perioadă, caracterizată printr-un grad înalt de instabilitate politică, tineretul trebuie să-și afirme cu tărie dorința de pace și adeviziunea lui la politica de rezolvare pașnică pe cale diplomatică a conflictelor politice. Am participat și eu la marșul pentru pace, organizat la București.

GÎNDURI PENTRU PACE

Tineretul este viitorul unei națiuni. De aceea trebuie să trăiască într-o atmosferă politică reală, să fie puternic implicat în problemele actuale ale vieții internaționale.

Convingerea mea este că ampla manifestare pentru pace inițiată aici în România, corelată cu manifestări similare ale forțelor democratice din întreaga lume, poate să pună capăt cursei înarmărilor și să ferească omenirea de catastrofa unui război nuclear.

**MAREN MUSCHLER — R.D.G.
anul III — Filologie**

Țara mea e o țară subdezvoltată. Ea dorește pacea și luptă ca și România pentru realizarea ei pe plan internațional. Cred că este absurd, ca într-o parte a lumii să se moară de foame, iar în cealaltă parte se cheltuiesc bani foarte mulți pe lucruri ce pot provoca distrugerea omenirii.

După cum spunea și președintele Nicolae Ceaușescu, o pace trainică în lume nu se poate realiza fără înlăturarea prăpastiei care desparte țările sărace de cele bogate, fără lichidarea subdezvoltării.

România a atras atenția în mod consecvent asupra pericolului pe care îl reprezintă înarmarea pentru securitatea internațională, pentru civilizația umană, militând pentru mobilizarea tuturor forțelor democratice din întreaga lume spre crearea unui larg

front democratic internațional, care prin cuvântul lui hotărât, prin vocea opiniei publice să pună capăt războiului.

**CAMARA ABOULLANGE ABLO — Guineea
anul III — Științe economice**

„Acțiunile ce se încadrează în efortul unitar al tuturor forțelor progresiste pentru pace trebuie să elimine total riscul unui război nuclear. Acum, mai mult ca oricând, toate popoarele trebuie să fie de aceeași parte a baricadei pentru a asigura lumii un viitor luminos, pentru a câștiga certitudinea zilei de mâine.

Mitingul pentru pace care a avut loc la Timișoara, ne-a găsit pe toți studenții, români sau veniți aici la studii din alte țări, alături în efortul comun al salvării păcii, de stopare a acestei monstruoase curse a morții.”

**SABRY SHAMSAN — R.D. Yemen
anul IV — Medicină**

„Omul trebuie să lupte neconștient pentru pace altfel globul pământesc va deveni o pădure putredă. În zilele noastre țările imperialiste sporesc cheltuielile pentru înarmări, în schimb sînt milioane de oameni săraci care mor de foame și cărora le lipsesc cele mai simple condiții de viață.

Sînt sigur că popoarele lumii pot să oprească cursa înarmărilor, proliferarea bombelor cu neutroni și a rachetelor cu rază medie de acțiune. Inițiativa de pace a poporului român în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu și Apelul Frontului Democrației și Unității Socialiste militează pentru o lume mai dreaptă, bazată pe egalitate între popoare. În sfîrșit, spun un **NU** hotărît amplasării de rachete cu rază medie de acțiune în Europa, **NU** bombe cu neutroni, **DA** pentru pace, **DA** pentru o viață mai bună și mai demnă. Noi, studenții din toată lumea, sîntem pentru dispariția acestui coșmar al unui posibil război distrugător.”

**ABDEZ NASSER WAIL — Iordania
anul III — Medicină**

Ziua ONU

24 octombrie — Ziua Organizației Națiunilor Unite.

24 octombrie 1981, Casa de cultură a studenților, orele 10,30. În cadrul manifestărilor dedicate acestui eveniment de rezonanță mondială, a avut loc o expunere a profesorului Gheorghe Stoian de la Catedra de Relații Internaționale a Academiei „Ștefan Gheorghiu”. În cadrul expunerii, vorbitorul s-a referit la condiția tînarului în zilele noastre, necesitatea ca problemele tineretului să fie integrate pe agenda de lucru a Organizației Națiunilor Unite. Subliniind contribuția României la soluționarea acestei probleme, vorbitorul a arătat că România militează consecvent pentru promovarea educării tineretului în spiritul păcii și cooperării. Tineretul este generația care poate să creeze climatul propice abordării problemelor de stringentă actualitate de pe poziții constructive. S-a evidențiat faptul că prin tovarășul Nicu Ceaușescu, secretar al C.C. al U.T.C., președintele comitetului consultativ al O.N.U. pentru pregătirea anului internațional al tineretului, România a depus la O.N.U. un raport privind declararea anului 1985 ca an mondial al tineretului.

Prezentînd un scurt istoric al O.N.U., pornind de la crearea Societății Națiunilor (prima organizație ce nu constituia doar o coaliție a marilor puteri) și a sistemului de păci de la Paris, prezentînd evoluția acestuia de la faza în care cuprindea 50 de state, și terminînd cu actuala poziție a O.N.U. în marile probleme cu care

se confruntă omenirea, profesorul Stoian a realizat un amplu tablou al implicării O.N.U. în viața politică mondială, în antrenarea tuturor statelor la rezolvarea pe cale pașnică a problemelor de interes general ale lumii contemporane.

Vorbitorul s-a oprit pe larg la inițiativele României la O.N.U. unde se manifestă ca o prezență activă, constructivă: problema revenirii Chinei în O.N.U., aplicarea „soluției globale” de pace și destindere în Orientul Mijlociu, ideea unei conferințe mondiale pentru dezarmare etc. S-au prezentat pe larg și o serie de probleme legate de organizațiile specializate ale O.N.U.

de folosirea mercenarismului de către anumite state, de posibilitatea valorilor culturale din statele slab dezvoltate de a se afirma pe plan universal.

Expunerea a fost urmată de un film documentar ce a propus cîteva minute de meditație pe marginea problemei mereu actuale a apartheidului.

Manifestarea, la care a participat un mare număr de studenți și cadre didactice, s-a bucurat de un real succes demonstrînd, încă o dată, interesul cu care tineretul studios urmărește marile probleme ale lumii contemporane.

FLORIAN MIHALCEA

Lumea azi

● 10 octombrie 1981; Cea mai importantă demonstrație pentru pace din istoria R.F. Germania — 300.000 de oameni — cer să se pună capăt cursei înarmărilor

● Pericolul instalării celor 572 rachete eurostrategice tip „Pershing-2” și „Cruise” a determinat cunoscutul marș al păcii între Copenhaga și Paris

● În apropierea uzinelor de armament din S.U.A. au avut loc puternice manifestații pentru oprirea fabricării armelor nucleare.

● 27 octombrie 1981. Cu prilejul reluării lucrărilor Reuniunii de la Madrid, în fața sediului O.N.U. din New-York, tinerii și-au exprimat încă o dată nemulțumirea față de ritmul și rezultatele pe care le înregistrează lucrările.

● Zece de mii de spanioli au demonstrat împotriva aderării Spaniei la N.A.T.O.

● În Europa occidentală cresc rezervele față de acțiunile S.U.A. Ponderea aliaților săi în bugetul N.A.T.O. scade în detrimentul creșterii ponderii S.U.A. de la 22,7 la sută (în 1969) la 41,6 la sută (în 1979).

● S.U.A. solicită colaborarea Japoniei pentru tehnologia nucleară producerii anumitor componente electronice în vederea perfecționării tehnicii de detectare a submarinelor, ghidării rachetelor cu ajutorul laserului sau a razelor infraroșii.

CONSILIUL DE CONDUCERE:

FRANCIS ALBERT, PETRU ANDEA, NIKOLAUS BERWANGER, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, RADU CIOBOTEA, GHEORGHE CRISAN, GEORGE DINU, DAN DUBINA, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLĂJA, VIOREL MARINEASA, STELA MIREL, IOAN MORAR, LUCIAN NEGRUȚIU, VALERIU PANASIU, GHEORGHE SARCA, ALEXANDRU VAJDA, DANIEL VIGHI

ADRESA REDACȚIEI:

- Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, cam. 03, tel. 1.49.07, 1.97.21, (ședințe: luni și joi, orele 20,22).
- Căminul 15 Complex, cam. 1, tel. 1.69.45.

IPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

IOAN BĂCALETE, CORNEL BOGDAN, VIOREL BOLDUREANU, DANIEL BUMB, RADU CIOBOTEA (redactor-șef), HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, MARIUS MORARIU, LUCIA STOICA, DANIEL VIGHI. Fotoreporteri: MICHAEL KOZAR, DAN PĂRVULESCU.